

afb. 3. In het museumgebouw aan de Willemskade bevonden zich verscheidene expositiehallen. Hierbij een beeld van het interieur van zaal 7 omstreeks 1900.
(foto collectie Maritiem Museum Rotterdam)

publiek voor ‘het zeewezen’ stimuleren? En tot slot: overleefde de oorspronkelijke nationale doelstelling van de Koninklijke Yachtclub in zijn erfenis, het Maritiem Museum?

Eerst de kwestie volkenkundig versus maritiem, die de eerste decennia na 1885 wel degelijk speelt. De Commissie van Toezicht op het Museum voor Land- en Volkenkunde en het Maritiem Museum ‘Prins Hendrik’ schrijft in het verslag over het jaar 1887 dat de in 1884 aangetreden directeur Weruméus Buning het museum zaakkundig en nauwgezet bestuurt.

Het bezoekersaantal bedraagt inmiddels 5.500. Dat komt mede door een gedifferentieerd prijsbeleid. Het kwartje voor iedereen, behalve leden van de club, heeft plaatsgemaakt voor: woensdag en zaterdag: vijf cent; zondag en dinsdag: tien cent; maandag en

vrijdag: vijftig cent. Donderdag is het museum blijkbaar gesloten.

In de veertien jaar dat Weruméus Buning er de scepter zwaait groeit het publiek voor het gecombineerde museum van circa 3.500 tot ruim 15.000 bezoekers per jaar. Het is echter de vraag of dat aan de maritieme opstelling te danken is. In de jaarverslagen wordt keer op keer melding gemaakt van de goede gang van zaken, maar die heeft vooral betrekking op het management. Inhoud komt slechts zeer beperkt aan bod. Van aanwinsten van enige betekenis is nauwelijks sprake. In die jaren schrijft Buning een aantal kleine museumgidsjes voor het publiek. Negentig procent van de inhoud is gewijd aan volkenkunde; de maritieme collectie komt op de laatste bladzijde nog even aan de orde. Dit is waarschijnlijk een bewuste koers van de Commis-